

# Elena Copons, soprano & Jordi Armengol, piano

Dimecres, 7 de juliol de  
2021 – 20 h  
Petit Palau



# Programa

**Elena Copons**, soprano  
**Jordi Armengol**, piano

---

## I

**Joaquín Rodrigo** (1901-1999)

*De Quatre cançons en llengua catalana*

Cançó del teuladí

Canticel

*Tríptic de mossèn Cinto*

L'arpa sagrada

Lo violí de sant Francesc

Sant Francesc i la cigala

**Antoni Ros Marbà** (1937)

*Cançons sobre textos de Maria-Mercè Marçal\**

Foc de pales

La mort crema el darrer rostoll

Tinc els ulls de fusta

La nit em clava el darrer ullal

A vuit de març

T'he negat mare

Per tu retorno

## II

### **Robert Gerhard** (1896-1970)

*Cançons populars catalanes* (cinquantenari de la seva mort)

La calàndria

La mort i la donzella

El petit vailet

El cotiló

Enemic de les dones

Els ballaires dins d'un sac

### **Joan Magrané** (1988)

*Ofrena*★

Joc d'aigua

Somni

Enmig de tu i de mi

### **Joaquim Serra** (1907-1957)

*Cançons sobre poemes de Carner*

Elegia d'una rosa

Cançó voluble

El sonet dels llavis

\*estrena

Durada aproximada del concert: 90 minuts (amb pausa de 15 minuts inclosa)

# Comentari

Som davant un programa que presenta diversos àmbits d'interès en la producció artística del nostre temps, tot oferint-nos un mosaic de perspectives diverses. Com a bon mosaic – també ple de coincidències –, moltes d'aquestes cançons van ser estrenades al Palau. Hi tenim coincidències generacionals, com les cançons de Joaquim Serra que mira vers el Josep Carner dels anys trenta, o les de Robert Gerhard de molt finals dels anys vint que segueix la pauta del seu mestre Felip Pedrell en la consideració del cançoner popular, però frescos els estudis amb Schönberg, o les magnífiques cançons sobre textos en català de Joaquín Rodrigo també dels anys trenta, properes als temps de la Guerra Civil quan vivia –estudiant avançat– a París abans que en pocs anys l'entorn es veiés trastocat com del dia a la nit quan estrena el seu *Concert d'Aranjuez* el 1940 en un Palau de la Música rebatejat com a Palacio de la Música pel règim de la postguerra. Rodrigo cerca en la poesia en català de Teodor Llorente (mitjançant Gerardo Diego) o en la més contemporània de Josep Carner, però també en les arrels de Verdaguer.

Però també aquest mosaic projecta actualitat. No diguem la de l'estrenadíssim, jove i formidable compositor que és Joan Magrané, en un espectre que va en aquests dies des d'aquestes cançons a una *Missa* que estrenarà a Barcelona en un concert al Palau el proper 19 de juliol. Un dels mestres de la direcció d'orquestra com és Antoni Ros Marbà també forma part d'aquest calidoscopi elaborat per Elena Copons i Jordi Armengol, que s'uneix a aquest racó tan íntim de la cançó de cambra. El setembre del 2018, és a dir, dies enrere d'aquests temps pandèmics, va compondre un cicle de cançons atret per la força i el dinamisme de la poesia de Maria-Mercè Marçal.

He de reconèixer que no coneixia els textos d'aquesta escriptora, i agraeixo aquesta ocasió de breu reflexió informativa pel plaer d'acostar-me per fi a la seva poesia. Escriptora de vida breu (1952-1998), intensa, de dinamisme sorprenent, actual, entenc la seva capacitat d'il·luminar el sensible pensament musical d'Antoni Ros Marbà, i també l'atracció –com va esdevenir-se amb el seu mestre Toldrà i la poesia de Carner, per exemple– i la imbricació musicalment de Ros Marbà en el fluir contemporani de les idees i els sentiments que Marçal expressa amb veu molt directa. Una veu clara que parla als nostres dies i que en les seves cançons Ros Marbà respecta al màxim, fins i tot transcendint i dibuixant al piano aquella inèrcia que deixa, en acabar, el vers, de vegades molt breu i d'accent abrupte, però que ens obliga a continuar pensant-hi.

**Jorge de Persia**, crític musical

# Biografies



## Elena Copons, soprano

Estudià cant a Terrassa amb Dolors Aldea i les modalitats de Sologesang i Lied al Conservatori de Viena, on finalitzà els estudis amb *cum laude*. El 2007 guanya el segon premi del Concurs Internacional de Lied de Stuttgart.

Com a liederista ha ofert nombrosos recitals, tot destacant-hi els oferts al LIFE Victoria Barcelona 2017, Musikverein, Radiokulturhaus, Arnold Schönberg Center i Bösendorfersaal de Viena, Festspielhaus de St. Pölten, Liederhalle de Stuttgart, Ludwigsburger Schlossfestspiele, Palau de la Música Catalana, Auditori de Barcelona, Kingsplace de Londres, Holywell d'Oxford, Schubertiada a Vilabertran i als prestigiosos cicles monogràfics de *lieder* de Schubert: The Schubert Project al Regne Unit i Der Ganze-Hugo-Wolf a Stuttgart. Recentment ha debutat al Teatro Mayor de Bogotà al costat de Christoph Prégardien, Iris Vermillion i Günter Haumer, acompanyats per Roger Vignoles, amb qui ha col·laborat en diverses ocasions. Ha ofert recitals amb els pianistes Sholto Kynoch, Deirdre Brenner, Marcelo Amaral, Jordi Armengol, Josep Surinyac i Francisco Poyato.

Va debutar el 2008 al Gran Teatre del Liceu, on ha participat en produccions d'òpera (*L'incoronazione di Poppea*, *Fidelio*, *L'arbore di Diana*, *Ariane et Barbe-Bleue*, *Aida*, *Tosca*, *Le Nozze di Figaro*), en concerts (*Il pirata*, *Escenes de Faust*, *L'Atlàntida*, *Requiem* de Mozart) i estrenant diverses obres del Cicle OFF Liceu. Al Teatro Real de Madrid ha interpretat *Don Quichotte*, *Thais*, *Hänsel und Gretel*, *Die Zauberflöte*, *Gloriana*, *Displace* i *Je suis narcissiste*.

També ha debutat en altres escenaris europeus, com el Theater an der Wien, Stadttheater de Klagenfurt, Kammeroper de Graz, festivals Carinthischer Sommer i Opernfestspiele St. Margarethen a Àustria.

Ha actuat amb la majoria d'orquestrs peninsulars i també amb l'Orquestra del Festival de Dresden, Wiener Kammerorchester, Ensemble Prisma, Orquestra de la Volksoper, Münchner Symphoniker i Camerata Salzburg. Ha estat dirigida per Ivor Bolton, David Afkham, Patrick Fournillier, Sir Neville Marriner, Claudio Scimone, Marc Piollet, Sebastian Weigle, Renato Palumbo, Harry Bicket, Stéphane Denève, Leopold Hager, Kaspar Zehnder, Josep Pons, Antoni Ros Marbà, Edmon Colomer, Salvador Mas, Jordi Casas, Josep Vila, José Ramon Encinar i Pablo González, entre d'altres.



# Biografies



©Marc Castellet

## Jordi Armengol, piano

Nascut a Prats de Lluçanès, es formà a l'Escolania de Montserrat, on va fer estudis de piano, violí i orgue. Posteriorment estudià a l'Escola de Música de Barcelona amb el pianista Albert Attenelle i el 1996 finalitzà els estudis al Conservatori Professional de Música de Tarragona amb premi d'honor. Després estudià a Freiburg amb Vitali Berzon. Pel que fa a premis, destaquen els obtinguts als concursos de piano nacionals de Vilafranca del Penedès, Berga, Carlet i Madrid.

Del 1997 a l'any 2000 i novament des del 2002 fins a l'actualitat és el pianista del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigit actualment per Xavier Puig, amb el qual ha ofert nombrosos concerts, que l'han portat a participar al Maig Coral i al Festival Grec de Barcelona, als cicles de Cambra Coral i Concerts de Tarda al Palau, així com a l'Auditori de Barcelona i al Gran Teatre del Liceu. També ha participat al XX Ciclo Música y Teatro al Real Monasterio de San Lorenzo de El Escorial, al Cicle de Concerts dels Jardins de Can March a Mallorca i, fora del territori espanyol, a França i Guatemala.

Ha fet concerts amb els directors corals Jordi Casas, Josep Vila, Mireia Barrera, Johan Duijck, Fernando Marina, Gorka Sierra, Daniel Mestre, Simon Halsey i Josep Vila i Jover. I ha col·laborat en els assaigs dels directors d'orquestra Salvador Brotons, Edmon Colomer, Antoni Ros Marbà, Manel Valdivieso, Josep Pons, Jesús López Cobos, Víctor Pablo, Sir Neville Marriner, Helmut Rilling, Daniel Barenboim i Jean-Christophe Spinosi, entre d'altres.

Ha estat repertorista de les classes de flauta de Magdalena Martínez al Curs Internacional de Dènia i al Festival de Música de Tarragona, així com a classes d'oboè i fagot de l'ESMUC, i professor de piano i música de cambra a l'Escola de Música de Barcelona. També ha estat repertorista a les classes de cant de M. Dayme del Curs Internacional d'Interpretació Històrica de la Música de la Fundació "la Caixa" i d'Ana Luisa Chova a l'Acadèmia Egara Forum Musicae a Terrassa.

Com a compositor, ha publicat obres a l'editorial Boileau i ha gravat un CD de l'obra coral i pianística del compositor Cristòfor Taltabull amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana.

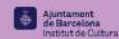
En el camp del lieder, ha realitzat nombrosos concerts amb la soprano Elena Copons i amb el baríton Josep-Ramon Olivé, participant en concerts a l'Auditori de Barcelona, la Pedrera i a la Schubertiada de Vilabertran, i dins del cicle Echo Rising Stars, al Festspielhaus de Baden-Baden, al Laeiszhalle Elbphilharmonie d'Hamburg i al Musikverein de Viena.

Palau  
de la Música  
Catalana  
Temporada  
2021–2022

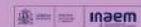


Consulta la programació  
i reserva el teu abonament  
a [www.palaumusica.cat](http://www.palaumusica.cat)

Amb la col·laboració de:



Generalitat de Catalunya  
Departament de Cultura



*Celebrem la vida!*

*Sinfonia de Bràhm amb*  
Daniel Harding

Gabetta, Accademia  
Nazionale di Santa Cecilia  
& Pappano

Joyce DiDonato

Yuja Wang

Orquestra Filharmònica  
de La Scala & Chailly

*L'enfance du Christ de Berlioz amb*  
John Eliot Gardiner

Diana Damrau  
& Jonas Kaufmann

*Radamisto de Händel amb*  
Philippe Jaroussky  
& Il Pomo d'Oro

*King Arthur i The fairy queen de Purcell amb*  
Vox Luminis

Leonidas Kavakos  
& Orquestra Simfònica  
de la Ràdio de Berlín

Philharmonia Orchestra  
& Rouvali



# Textos

**Joaquín Rodrigo** (1901-1999)

*De Quatre cançons en llengua catalana*

“Cançó del teuladí”

Text de Teodor Llorente Olivares (1836-1911)

Joyós cassador, passa;  
busca més brava cassa  
i deixam quiet a mi,  
jo soch l'amich de casa,  
jo soch lo teuladí.

Jo no tinch la ploma de la cadenera  
que d'or i de grana tiny la primavera;  
no tinch la veu dolça que té 'l rossinyol;  
ni de l'oroneta joliva i lleugera  
les ales que creuen la mar d'un sol vol.  
De parda estamenya, sens flors, sense llistes,  
vestit pobre duch;  
mes penes i glòries, alegres o tristes,  
les cante com puch.

Les àligues niuen damunt de la roca  
del gorch qu'entre timbes aizampla la boca;  
en branca fullosa lo viu passarell;  
la tórtora en l'arbre que ja obrí la soca,  
la gralla en els runes d'enfonsat castell.  
Jo al home confie la meua niuada,  
i pobre i panruch,  
entre la família, baix de la teulada,  
m'ampare com puch.

## “Canticel”

Text de Josep Carner (1884-1970)

Per una vela en el mar blau  
daria un ceptre;  
per una vela en el mar blau  
ceptre i palau.

Per l’ala lleu d’una virtut  
mon goig daria  
i el tros que em resta, mig romput,  
de joventut.

Per una flor de romaní  
l’amor daria;  
per una flor de romaní  
l’amor doní.

## *Tríptic de mossèn Cinto*

Jacint Verdaguer i Santaló (1845-1902)

## “L’harpa sagrada”

A l’Arbre diví  
penjada n’és l’Harpa  
l’Harpa de David,  
en Sion amada.

Son clavier és d'or,  
ses cordes de plata,  
mes, com algun temps,  
ja l'amor no hi canta,  
que hi fa set gemecs  
de dol i enyorança.

S'obrien los cels,  
l'infern se tancava,  
i al cor de son Déu  
la terra és lligada.

A l'últim gemec  
lo dia s'apaga,  
i es trenquen los rocs  
topant l'un amb l'altre.

També es trenca el cor  
d'una Verge Mare  
que, escoltant los sons,  
a l'ombra plovara:

–Angelets del cel,  
despenjau-me l'Harpa,  
que de tan amunt  
no puc abastar-la;

Baixa-la si us plau,  
mes de branca en branca,  
no s'esfloreu pas  
ses cordes ni caixa.

Posau-la en mon pit,  
que pugua tocar-la;  
si ha perdut lo so,  
li tornaré encara:

Si no l'ha perdut,  
moriré abraçant-la  
le meva Harpa d'or  
que el món alegrava!

### “Lo violí de sant Francesc”

De Greccio en lo pessebre,  
davant l'Infant diví,  
ronca la cornamusa,  
sona lo tamborí,  
la flauta hi espigueja,  
la flauta i lo flautí.

La pastorel·la dolça  
Francesc la vol seguir.  
No té ferrets ni gralla,  
gralla ni bandolí.

Cull dos bastons que troba  
llançats vora el camí,  
se'n posa un a l'espatlla  
a tall de violí,  
passant l'altre per sobre  
com un arquet d'or fi.

Lo violí és de freixe,  
l'arquet d'un brot de pi,  
mes en ses mans sagrades  
gran música en sortí.

No n'ha d'eixir de música,  
si els toca un Serafi?

## “Sant Francesc i la cigala”

Lo convent és tan petit  
que una serment l'engarlanda,  
on un dia al pic del sol  
s'ou cantar una cigala.

*Zigaluzet.*

Ja li crida sant Francesc:  
–Vine, vine, oh ma germana;  
vine i canta una cançó  
al bon Déu que t'ha criada.

*Zigaluzet.*

La cigala no fa el sord,  
sobre sos dits se posava,  
i canta que cantaràs  
la cançó de l'estiuada.

*Zigaluzet.*

Cada dia al dematí  
brunzidora redavalla.  
Quan vuit dies són passats  
ja li diu tot amoixant-la.

*Zigaluzet.*



Cigaló, bon cigaló,  
t'hem sentit una vuitada;  
on Déu te vulla ara ves  
a puntejar la guitarra.  
*Zigaluzet.*

**Antoni Ros Marbà (1937)**

*Cançons sobre textos de Maria-Mercè Marçal*

Textos de Maria-Mercè Marçal (1952-1998)

“Foc de pales” (de *Bruixa de dol*)

Aigua sobre aigua,  
sobre l'aigua, set.  
Al bell cor de l'aigua,  
negres ganivets

*I jo sola  
entre albera i alba.*

Al bell cor de l'aigua  
negres ganivets.  
Passava una barca  
franca de remer

*I jo sola  
entre albera i alba.*

Passava una barca  
franca de remer  
en un foc de pales  
que baten el vent

*I jo sola  
entre albera i alba.*

En un foc de pales  
que baten el vent  
ve encesa la barca  
amb la lluna a pes

*I jo sola  
entre albera i alba.*

Ve encesa la barca  
amb la lluna a pes.  
L'amor hi clavava  
negres ganivets

*I jo sola  
entre albera i alba.*

“La mort crema el darrer rostoll” (de *Tombant*  
*IV*)

La mort crema el darrer rostoll.  
I aparia la rella.

No talleu els arbres del canal!

“Tinc els ulls de fusta” (de *Tombant VII*)

Tinc els ulls de fusta.  
De tant en tant, un cuc hi plora.

“La nit em clava el darrer ullal” (de *Foc de pales II*)

La nit em clava  
el seu ullal  
i el coll em sagna.

Sota les pedres  
l'escorpit  
balla que balla.

La pluja, lenta  
fa camí  
fins a la cambra.

L'escala fosca  
del desig  
no té barana.

“A vuit de març” – A Salvador Seguí (de *Divisa II. Atzeituni*)

A vuit de març prenc camí  
amb ulls mossegats de pena  
ai, Seguí,  
pel carrer de la cadena.

Cans i llops, les dents serrades!  
Traïdors, les mans lligades!  
Que surto per maleir  
i la ira s'acarena  
ai, Seguí,  
pel carrer de la cadena.

“T’he negat mare” (de *Raó del cos IV/1*)

T’he negat  
mare  
tres cops  
i cent.  
I cap gall no cantava  
defora.  
Són cegues, sordes, mudes  
les nostres traïcions.  
I la derrota.

Però cosides  
l'una contra l'altra,  
clavades  
una i altra  
pel mateix déu  
en la creu del no-res  
des del fons dels  
segles  
brandem  
la sang  
del  
nostre silenci,  
aigua i vi,  
a la ferida.  
I en poden comptar  
tots els nostres ossos.

A la cruïlla  
ossos, esculls de l'alba,  
la paraula.

“Per tu retorno” (de *Contraban de llum*)

Per tu retorno d'un exili vell  
com si tornés d'enlloc. I ahora et sé  
terra natal, antiga claror meva,  
i l'indret on la culpa es feia carn.

Retorno en tu, per tu, a l'espai cec  
d'on vaig fugir sense poder oblidar;  
desig sense remei, ferida arrel  
arrapada, clavada cos endins.

Per tu retorno d'un exili vell,  
refugi contra tu, des d'on trair  
la primera abraçada i on triar,  
des de l'enyor, l'escanyall d'unes mans.

Retorno en tu, per tu, al vell jutjat  
sense horari ni nom, fosa en la pell  
dels teus camins que em coneixen la pell,  
closa en els ulls que ja gosen fitar  
el teu esguard, com si tornés d'enlloc.

**Robert Gerhard** (1896-1970)

*Cançons populars catalanes* (cinquantenari de la  
seva mort)

“La calàndria”

No et recordes amor meu  
d'aquella matinada,  
que ens estàvem conversant  
a la soca d'un arbre  
a la sombra d'un xiprê  
parlàvem del nostre bé,  
que de l'amor parlàvem.  
Ai trist de mi, quina enyorança!

De la lluna la claror  
ta cara il·luminava.  
Mentre estàvem conversant  
va passar una calàndria.  
La calàndria va cantant  
i per tot va declarant  
que el dia ja arribava.  
Ai trist de mi, l'han castigada!

Quan sa mare ho va saber  
ja l'ha renyadeta,  
ja l'ha tancadeta amb clau  
dins d'una cambreta,  
que no'n veu sol ni claror  
jo tampoc la resplendor  
veig de la seva cara.  
Ai trist de mi, quina enyorança!

### “La mort i la donzella”

Desperteu-vos el meu pare,  
desperteu-vos si dormiu;  
que jo veig una tal cara,  
que és una figura rara  
que n'apar un encantament.

Donzellet, soc la mort,  
si mai l'heu vista pintada.  
Fuig-me d'aquí cuca fera,  
que jo 'n porto la bandera  
de les nines principals.

### “El petit vailet”

El petit vailet de matinada  
se'n va 'gafa la relleta per anar a llaurar.  
*Lairum, laireta,*  
*Lairum, lairum, lairà.*

La petita jove li duu l'esmorzar,  
un tupí de sopes i un crostó de pa.  
*Lairum, laireta,*  
*Lairum, lairum, lairà.*

Al mig de la vila una font hi ha  
el que hi vulgui beure s'ha d'agenollar  
*Lairum, laireta,*  
*Lairum, lairum, lairà.*

Jugarem a córrer qui més correrà  
tu per la costeta, jo pel camí pla.  
*Lairum, laireta,*  
*Lairum, lairum, lairà.*

## “El cotiló”

Si'n soc fill de Montagut d'on tinc el sant Baptisme,  
on tinc el meu pare estimat,  
la mare que m'ha criat tots els dies de ma vida.

Si me'n soc anat a Olot sols per aprendre d'ofici.  
al carrer de Sant Bernat  
si me'n soc acomodat amb una tal Margarida.

Sempre m'estava dient la pobra de Margarida  
“Posate'n a treballar aquest món deixa'l estar”.  
Per mi remei no hi havia.



Quan jo corria pel món tothom Cotiló'm cridava;  
mes ara que en soc presó  
tothom em crida traïdor per fer-me'n més grossa causa.

### “Enemic de les dones”

De casar-me, mare, ho havia pensat.  
Mes discorro ara treure-m'ho del cap.  
Car totes les dones són plenes de verí.  
*Val més que no'm casi, m'estiga fadrí.*  
*Val més que no'm casi, m'estiga tot sol,*  
a l'estiu a l'ombra, a l'hivern al sol.

No casant-me, mare, ho tinc arreglat.  
Sempre para la taula i cap maldecap.  
Fora, doncs, les dones i visca el bon vi.  
*Val més que no'm casi, m'estiga fadrí.*  
*Val més que no'm casi, m'estiga tot sol,*  
a l'estiu a l'ombra, a l'hivern al sol.

### “Els ballaires dins d'un sac”

Si n'hi havien tres o quatre que ballaven dins un sac,  
l'un n'era el senyor batlle l'altre el regidor en cap.  
*Jo que no ballo ni trumfo amb dones,*  
*jo que no ballo ni trumfo amb cap.*

També hi havia el vicari que'n ballava més que cap.  
Ja n'ha vingut el dimoni i se n'ha emportat el sac.  
*Jo que no ballo ni trumfo amb dones,*  
*jo que no ballo ni trumfo amb cap.*

## Joan Magrané (1988)

### *Ofrena*

Textos de Josep Carner

### “Joc d’aigua”

Al llac de cent nimfees encantades,  
eros, etern en el seu marbre pur,  
porta a la mà les aigües irisades,  
joguina de la llum i de l’atzur.

I en veure-les al vent, assolellades,  
tal volta es diu: –oh piadós conjur!  
Aigües dorments que jeien endebades  
sota la terra o el brostall obscur.

Esgarriades o menys conegudes  
fetes al dol, per a tothom perdudes,  
jo vull que vinguin per al breu delit;

les alço, i en la llum renovellaire  
canten, fulguren una estona enlaire,  
sense retret quan cauen tot seguit.

### “Somni”

He somiat que entre la mar nocturna  
una sirena de bell si d’argent  
em deia: —Fill d’aqueixa vil cofurna,  
la dura terra sense argent llisquent,

fitava avui mirada taciturna  
en les llors de l'onejar brunzent:  
són alfabet en argentada espurna  
del bell amor, immarcescible al vent.—

Jo m'abocava a aprendre aquell misteri  
d'un gran defalliment i un gran imperi.  
El vent, però, de tot senyal escrit

deixà, en passant, escorrialles soles,  
i cantava: —En tan lleus abeceroles,  
la lletra mor abans no té sentit.

### “Enmig de tu i de mi”

Enmig de tu i de mi hi havia tantes roses;  
la pressa de l'amor desfèu les més descloses.

El so de les besades entemorí els ocells;  
callaren els més dolços, fugiren els més bells.

I anem deixant enrere la humil corrua morta,  
retuda per l'empenta del remolí que ens porta:

els dies, tal vegada de cel i d'or curulls;  
caiguts bocaterrosa, mai no els hem vist els ulls.

**Joaquim Serra** (1907-1957)  
*Cançons sobre poemes de Carner*

“Elegia d'una rosa”

Quina cosa, Déu meu, quina cosa!  
és la cosa més trista d'enguany.  
Se m'ha mort una rosa, la rosa;  
se m'ha mort sense pena ni plany.

Ni la pluja, ni el vent li han fet nosa,  
ni ha mirat de collir-la l'estrany.  
Se m'ha mort una rosa, la rosa,  
que potser ni tenia averany.

Ni la bella il·lusió l'ha desclosa,  
ni ses fulles puní el desengany.  
Se m'ha mort una rosa, la rosa;  
se m'ha mort tota sola en el tany.

### “Cançó voluble”

Vós a penes sou desclosa,  
ja estimeu d'ací i d'allí;  
una rosa mai reposa  
entre l'aura del matí.  
Decanteu-vos com la rosa,  
ara a un altre i ara a mi.

Un amor de mai finir,  
us duria massa nosa;  
una rosa en un jardí,  
si no es mou, és trista cosa.  
Ara a un altre i ara a mi,  
decanteu-vos com la rosa.

Rossinyol, canta la glosa  
d'un fatal i pur destí.  
Una rosa no s'exposa:  
li doldria de llanguir.  
Decanteu-vos com la rosa,  
ara a un altre i ara a mi.

### “El sonet dels llavis”

Seguidament als llavis cantaria  
amb què em persuadeixes i m'arbores.  
Tos llavis són metzines temptadores,  
ires de voluptat i de follia.

Saben paraules embriagadores,  
i el dolç segell que l'esperit desnia;  
besen de nit amb flaires dormidores  
i criden clars en aixecar-se el dia.

Oh llavis, de la cara en la blancor  
són escarlates de cruel bellesa.  
Oh llavis, llavis, quina sang malmesa  
de ferit us ha dada l'encesor?

Quin cor xuclàreu, que teniu tebior  
d'alguna vida que fa poc heu presa?

També et pot  
interessar...

Palau Grans Veus  
**Joyce DiDonato**  
—My favorite things

---

**Joyce DiDonato**, mezzosoprano  
**Il Pomo d'Oro**  
**Maxim Emelyanychev**, clavecí i director

Obres de Monteverdi, Gluck, Händel i Purcell

Dilluns, 20.09.21 - 20h

Sala de Concerts

Preus: de 40 a 80 €



Amb el suport de:



ASSOCIACIÓ  
ORFEO  
CATALÀ



Ajuntament  
de Barcelona  
Institut de Cultura



Generalitat de Catalunya  
Departament de Cultura



GOBIERNO  
DE ESPAÑA

MINISTERIO  
DE CULTURA  
Y DEPORTE

**inaem**

MINISTERIO NACIONAL DE  
LAS ARTES ESCENICAS DE LA AMERICA

Membre de:



EUROPEAN  
CONCERT HALL  
ORGANISATION